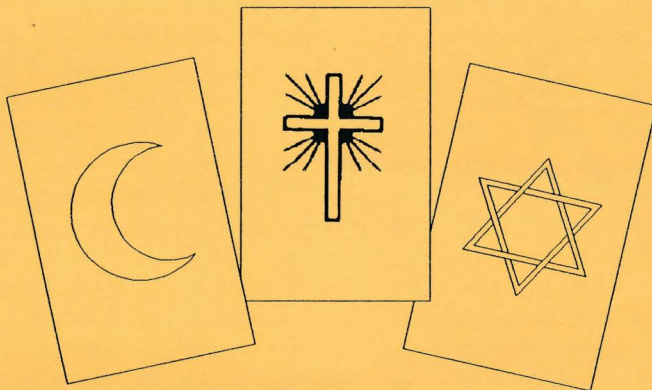

Alpha Star Base informerer...

September 1993

- Interdimensjonal kommunikasjon -

Løssalg kr 15,-

...å drepe har sin tid og å lege har sin tid; å rive ned har sin tid og å bygge opp har sin tid;

å gråte har sin tid og å le har sin tid; å klage har sin tid og å danse har sin tid;

å elske har sin tid og å hate har sin tid; krig har sin tid og fred har sin tid.

(Fra Predikernes bok)

Hovedtema: Kommunikasjon

• α Ω : Den større virkeligheten	s. 2	• Angrep, motangrep og ikke-vold,	
• Korn sirkler	s. 6	tro og ansvar	s. 14
• Ny bok: «The Only Planet of Choice»	s. 8	• Nå våkner barna	s. 18
• Kommunikasjon over tidssoner:		• Det hvite, sterke dagslyset	s. 20
Utdrag fra «Jesus og esseerne»	s. 10	• Noen kanaliseringsopplevelser	s. 21

Når tid og rom ikke trengs mer, trengs heller ikke tredimensjonale kommunikasjonsmidler. Vi kommuniserte en gang telepatisk med hverandre, og vi skal igjen ta frem disse kunnskapene. Sekler har gått siden kommunikasjonen tok en annen form, og menneskenes tungemål ble forvirret slik at de ikke kunne forstå hverandre.

Egentlig utgjør talen bare en liten del av menneskenes vesen, og er bare et verktøy for det indre. Alt som kommer ut av munnen, gjenspeiler det indre, og når ordene er lyse, sprer de kjærlighet. Men ord kan også drepe. En underskrift på et papir kan føre til at utviklingen tar en annen retning, slik at skuta kommer på rett kjøl igjen – eller kullseiler. Vårt sterkeste redskap er den frie viljen, og et papir som underskrives, er et symbol på at handling skal følge ord. Jerikos murer bygges opp eller rives ned – det er den frie viljes valg. Om ansvaret følger ord, kan utviklingen ta en annen retning for Jorden.

Vi trenger kommunikasjonsmidler som tale og skrift, og ansvaret er limet som binder ord og handling sammen. Jordens utvikling er vårt ansvar, men om vi ikke forstår hverandre, si da hvordan vi skal kunne samarbeide. Før vi lærer et felles språk, kan vi ikke kommunisere med hverandre. Vi snakker mange språk, men kommuniserer vi slik at vi forstår hverandre? Kommunikasjon på det indre planet trenger ikke ord, men vi trenger ord for å kunne snakke med andre. Ord kan misforstås, mens kommunikasjon uten ord er en samtale på et annet plan.

Det som sies med ord, er ikke alltid det den indre stemmen sier. Og det som oppfattes, er ikke alltid det som blir sagt. Vi sier

og oppfatter ting på vårt forståelsesnivå, og mener kanskje det samme, men sier det på forskjellige måter. Hørsel og syn er to egenskaper som ikke er fullt utviklet hos oss. Hvis vi ikke hører hva andre sier, vet vi ikke hva de mener, og når nattsynet fortsetter selv etter at solen har stått opp, ser vi heller ikke andre. Ansvaret som påhviler oss, er større enn vi tror. Vi ser kanskje bare vår egen, individuelle virkelighet og er uten kontakt med den større virkeligheten.

Ingen er avskåret fra denne større virkeligheten, og snart står vi der at vi må ta stilling til vår plass i den. Den frie viljen gjelder opptil ett punkt. Når vi trår over dette punktet, gjelder kun Skapelsens kjærlighetslov. Jorden trenger en kjærlighetslov som gjelder Jorden, men når nattsynet må vike for den større virkeligheten, følger vi Universets kjærlighetslov. Den er Amerikas og Europas, Asias og Afrikas, solsystemets og Melkeveiens, Kentaurens og Tyrens, ja, alle stjernebildenes. Når vi innser at vi ikke deler en planet, men at vi er planeten, må vi ikke da møte kolleger i andre stjernesystemer, må vi ikke da reise som en stjerne, og må vi ikke da passere terskelen til den større virkeligheten?

Jorden står nå der at hun skal ut å reise og møte sine stjernekolleger i det universelle broder- og søsterskapet. Jorden er ikke lenger isolert, og vi er kommandører på stjerneskipet «Gaia», «Tellus» eller «Shan». Kjært barn har mange navn. Jorden kan bare reise med en kommandør ved kontrollbordet, men en som ikke vil reise sammen med Jorden, kan ikke tvinges til det. Slik praktiseres den frie viljen. Men velger vi å bli med, er vi underlagt den universelle kjærlighetsloven.

De som ikke blir med, er selvsagt også underlagt denne loven, men tidspunktet for når man vil trå over terskelen til den større virkeligheten, er den frie viljes avgjørelse.

Moder Jords oppgave som et tredimensjonalt transportmiddel er slutt. Frem til Tusenårsrikets slutt skal utviklingen mot en lysere tilværelse skje, og de som trekker utviklingen, er alle lysoperatører i tjeneste for Det Universelle Lysets Broderskap. Rundt tusenårsskiftet avgjøres menneskenes skjebne, om vi skal fortsette vår utvikling i den tredje eller fjerde dimensjonen, og renselsen som skjer i og utenfor oss, er en del av den store planen som kalles Operasjon Jorden. Vi må ta et valg, og det er resultatet av vårt valg som til slutt avgjør utfallet.

Vi står i et skjæringspunkt og ser Jorden fra to sider. «Sult, krig og korrupsjon» og «Snart er vi fri» er to tanker som drar oss i motsatte retninger. Men vi kan ikke kunnngjøre verdensfred så lenge det finnes motsetninger i oss. Hvis vi lytter til vår indre stemme, sier den hvor vi står og hvem vi er. Fremdeles tenker vi to tanker på en gang, for og imot. Jo snarere vi greier å samle oss selv, desto mer synlig blir den Jorden vi lengter etter. Hvis vi ikke innser at samarbeid er den eneste muligheten, blir vi tvunget til å åpne øynene og se, ikke uten smerte. Smerten kan være en øyeåpner, men hvis vi kan lære på andre måter, hva skal vi da med smerten?

Operasjon Jorden utvikles i takt med menneskenes bevissthet. Når systemer faller sammen naturlig fordi de ikke trengs mer, er utviklingen skånsom. Men når vi ikke ser veien ut av et utføre, trengs det noen ganger kraftigere virkemidler som får oss til å se på tingene med nye øyne. Når Jorden trenger hjelp og vi ikke hører, taler hun strengt til oss, og vi har ingenting å stille opp med når elementene taler. Jorden snakker til oss, men hvor mange av oss forstår hennes språk?

Men når hun snakker, lytter vi.

Utenfra ser Jorden ut som en kule som ikke har kontakt med andre verdener, tror mange. Ingenting kunne være mer feil. Jorden er selv en stjernereisende som trenger kontakt med sine kolleger. Når er hjelpen nærmest? Når situasjonen er som mørkest, eller når utviklingen går i riktig retning? Begge svar er like riktige. Men Jorden er underlagt den frie viljes lov, og planetariske kolleger kan ikke gripe inn i den. Men én ting kan de: Informere ved hjelp av kommunikasjonsmidler vi har glemt at vi kan.

Det mest naturlige kommunikasjonsmidlet som finnes, er telepati. Har vi glemt hvordan det var den gangen vi kunne kommunisere med hverandre, uten ord, over lange avstander? Var det ikke vår respekt for de universelle naturlovene som gjorde at vi hadde denne evnen? Og var det ikke de samme naturlovene som var i sving da vi ble fratatt evnen? Da vi selv ville skape en skapelse? Og senere: Da vi så på eller selv gikk under med i dag sunkne kontinenter? Naturlovene er ment å følges, ikke motarbeides.

Interdimensjonal kommunikasjon er et nytt begrep som dekker akkurat det navnet sier: kommunikasjon mellom ulike dimensjoner, frekvenser eller tidssoner, mellom mennesker og natur, mennesker og dyr, mennesker og utenomjordiske bevisstheter. Vår bevissthet er stadig blitt hevet, men bare så mye som vi var i stand til å håndtere. Likevel er kommunikasjonen mellom mennesker det som synes falle vanskeligst.

Menneskenes språk er tredimensjonalt.

Når Jorden taler, taler hun ved hjelp av elementene.

Når et tredimensjonalt og et seksdimensjonalt vesen møtes, må det fra den sjette dimensjonen senke sin frekvens til den tredje. Det kan for eksempel skje ved materi-

alisering av en fysisk kropp. I noen tilfeller kan en person i den tredje dimensjonen transcendere, det vil si bevege seg mellom dimensjonene.

Fellesspråket i interdimensjonal kommunikasjon er telepati, og vanligvis er ikke materialisering av en fysisk kropp nødvendig. Den tredje dimensjonen er bare en frekvens på den samme skalaen, og vi kan bevege oss opp og ned på skalaen. Men uten at vi greier å overskride vårt ego, kan vi ikke komme «høyt» på skalaen. Ingen kan komme til de «høyeste» frekvensene med det samme, fordi materien er treg og kjenner bare sin egen tilstand. Reisen til tid og rom skjedde ikke over natten, og vi kan heller ikke snu våre tankemønstre over natten.

Kunnskapene om andre bevissthetstilstander er likevel til stede, selv om det ikke ser slik ut. Intuisjonen er et redskap vi stadig bruker, men ikke alltid bevisst. Når vi skal ta en avgjørelse, må vi se på situasjonen fra flere hold før vi velger, og vi må selv ta konsekvensene av vårt valg. Intuisjonen er den indre stemmen som leder oss, som trekker i trådene slik at utviklingen går fremover. Samvittighetens stemme kan ikke ta feil, men ingen kan tvinge oss til å følge den stemmen. Når handlingen som utføres, eller ordene som sies, ikke følger den indre veiviseren, er vi splittet og ser ikke at vi handler *mot* naturen, ikke *med*. For vi kan ikke si Ja samtidig som vi sier Nei. Men det er dét som er situasjonen for Jorden i dag.

Sjelen trekker menneskene opp til en høyere bevissthetstilstand, samtidig som egoet forsvaret «sitt» territorium. Men egoet er ikke svart og det åndelige hvitt. Vi inneholder farger som går fra det mørkeste mørke til det lyseste lyse, og vi befinner oss der utviklingen tilsier at vi skal være til enhver tid. Vi kan bevege oss opp og ned på denne skalaen, og dagene og timene kan ha forskjellige farger. Forsøk å stille et

spørsmål, still det om igjen i morgen, og sammenlign svarene. Når vi begynner å åpne oss for det som er utenfor det fysiske, får vi kontakt med alle sidene i oss, ikke bare de åndelige. Men hva er det å være åndelig? Er vi åndelige når vi støter på sider i oss selv som vi kanskje ikke vil vedkjenne oss? Er vi åndelige når vi i søkingen etter oss selv ser våre skyggesider i andre, og kanskje til og med plasserer dem der? Ingen åndelig utvikling kan skje uten at vi samtidig ser på alle sidene i oss, alle fargene på fargeskalaen, alle tonene på lydskalaen. Regnbuens farger er de samme som er inne i oss, og alle fargene til sammen blir til én farge: hvit. Søkingen mot det hvite lyset innebærer at alle fargene i regnbuen smelter sammen inne i oss, slik at vi gradvis utvider vår bevissthet til vi til slutt er forent med det hvite lyset, som er vår Gudsessens. Det er fellesbevisstheten for alt og alle.

I løpet av denne prosessen skjer det et skifte i oss. Vi trår over terskelen til den større virkeligheten, og vi flytter vårt kommunikasjonssenter fra solar plexus til hjertet. Dét er overgangen mellom den tredje og fjerde dimensjonen, og vi begynner å se, forstå og snakke ut fra hjertenivået. Ingen er mørke eller lyse når vi ser på dem fra hjertenivået. Ingen står lavere enn oss når vi ser på dem fra hjertenivået. Og vi selv er likeverdige med alle andre. Mens en skygge så mørk eller truende ut når vi så på den fra solar plexus-nivået, møter vi nå skyggen som et medsøskken der lyset er slått av for en stund, og vi *forløser* skyggen, vi *fordømmer* den ikke. For vi kommuniserer ut fra hjertenivået.

Jorden er i en brytningsfase, det samme er menneskene. Den tredje og fjerde dimensjonen står bare noen få meter fra hverandre, og på et tidspunkt må de smelte sammen. Den indre dragningen i oss er en storm som må stilnes, men så lenge det blåser, er egoet

kommunikasjonsmediet som ikke ser at det også er en del av den samme regnbuen. Egoet er ikke alene. Det behøver ikke å slåss mot verden alene. Men det kan heller ikke møte sin åndelige makker som egoet og det åndelige. Det er ikke åndelig eller fysisk når vi ser på det fra det nye kommunikasjons-senteret, hjertet. Det ér, rett og slett, og det er underlagt Skapelsens kjærlighetslov.

Resultatet av vår frihetskamp utvider vår bevissthet slik at vi blir i stand til å møte våre medmennesker som søsken i den samme regnbuen. Vi løser ikke lenger konflikter med redskaper som sårer eller ødelegger. Vi ser ikke lenger at våre medsøsken er motstandere på vår utviklingsvei, men frigjørere, fordi de speiler akkurat den fargen i regn-

buen som vi trenger for å kunne smelte sammen med en annen farge. Inntil den ene fargen, den hvite, står tilbake og skolestuen Jorden er knyttet sammen med Det Universelle Lysets Broderskap. Selv om det til tider ser mørkt ut, skal vi aldri miste dette målet av syne. Det skal være vårt visualiseringspunkt som skal trekke oss til seg. Og når det fremdelesuler rundt hushjørnene, forsøk å ta en tur innom den nye kommunikasjons-senteret, hjertet, og se om ikke vær-situasjonen ser litt annerledes ut når den ses på fra hjerteplanet. Bli der så lenge som mulig. Til slutt ser vi ikke lenger at det finnes andre kommunikasjons-sentre, for i løpet av vårt besøk i det nye senteret tok vi steget inn i den større virkeligheten.

Frans av Assisi's Bønn

Herre!

Gjør meg til et redskap for din fred!

La meg bringe kjærlighet der hatet råder.

La meg bringe forlatelse der urett er begått.

La meg skape enighet der uenighet råder.

La meg bringe tro der det råder tvil.

La meg bringe sannhet der det råder villfarelse.

La meg bringe lys der det råder mørke.

La meg bringe håp der det råder fortvivelse.

La meg bringe glede der bedrøvelse hersker.

Å Mester!

La meg ikke søke så meget å bli trøstet –

– som det å trøste.

Ikke så meget å bli forstått –

– som det å forstå.

Ikke så meget å bli elsket –

– som det å elske.

For det er gjennom å gi at en får –

Det er gjennom å glemme seg selv –

– at en finner seg selv.

Det er gjennom å tilgi andre –

– at en selv blir tilgitt.

Det er gjennom å dø –

– at en oppstår til evig liv.

Kornsirkler

Hvorfor det skjer og hva budskapet er

Kornsirkler (Crop Circles) er et fenomen som siden 1980 har opptatt flere og flere mennesker. Det dreier seg om markante, sirkelformede avtrykk i kornåkrer, dannet om nettene uten å etterlate seg andre spor av noe slag. I løpet av sommeren 1986 fikk de enkle sirkler tilføyet en ny dimensjon gjennom dannelsen av mer komplekse former. Siden 1990 har kornsirkelfenomenet eksplodert både kvalitativt og kvantitativt. Meget avanserte geometriske former og symboler har manifestert seg, og det kan ikke lenger underslås at avtrykkene i åkrene må være et resultat av en intelligent styrt prosess. Hittil har man anslått antall formasjoner til over 2000, de aller fleste i Syd-England, som mange andre steder på kloden også har fått besøk av «sirkelmakerne».¹

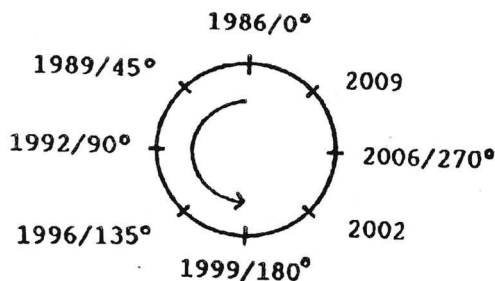
Informasjonene som frigjøres i denne artikkel, er fremkommet som et resultat av en trefoldig prosess:

- 1) Erfaringer med åndelige energier.
- 2) Esoteriske studier av sykliske mønstre.
- 3) En tiltagende evne til å forene det lavere tankesinn med et høyere bevissthetsaspekt slik at informasjonen som normalt ikke er tilgjengelige, kan mottas.

Jeg har ikke de fornødne informasjonen til å forklare hvordan kornsirklene blir laget rent teknisk, eller hvilke av Jordens høyere intelligenser (dvs. vesener som eksisterer i de eteriske og ikke-fysiske frekvenser) som står bak fenomenet. Men her skal meddeles hvorfor det skjer og hva budskapet er.

Alle som kan lese tidens tegn, vet at vi lever i *tidens ende*. Kort sagt betyr dette at den gamle tidsalder er ved veis ende, at vår nåværende sivilisasjon er ved å gå i oppløsning. I samsvar med *kosmisk lov* vil denne oppløsnings- eller avslutningsprosessgi seg til kjenne som en syklus av en bestemt varighet. Informasjonene mottatt fra den Høyere Bevissthet, er som følger:

- 1) Denne avslutningssyklus begynte med året 1986 og opphører med året 2012, en periode på 27 år.
- 2) De mest kritiske år i løpet av syklusens første halvdel er 1986, 1989, 1992, 1996 og 1999 (se figur).

Den Store Høstsyklus

Hvorfor akkurat disse årene? Fordi de tilsvarende hver 45. grad i syklusen, eller sirkelen, og det er et esoterisk faktum at hver 45. grad i en syklus har en dyptgående virkning på bevissthetsstrukturen til de individer som er involvert i prosessen. Disse årene markerer

derfor en åpning eller et gjennombrudd, ofte med dramatiske følger. En sammenstilling (konjunksjon) mellom planetene Saturn og Uranus har prinsipielt samme effekt, et fenomen som skjer omtrent hver 45. år.

Jordens høyere intelligenser har deres egen måte å kommunisere på, og neste skritt i vår belysning av kornsirkelfenomenet er å fortolke et bestemt aspekt ved denne kommunikasjonsmåte. Vi må anvende hva vi kan kalle *Loven for assosiasjon* eller *Assosiasjonsloven*. Dette betyr at vi må finne de korrekte assosiasjonsord for «korn» og «sirkel». Bytter vi ut «korn» og «sirkel» med ordene høst² og «syklus», avdekkes en mening. *Den stadig hyppigere og ekspanderende manifestasjon av kornsirkelfenomenet forteller oss at Den Store Høstsyklus er i gang.*

Som nevnt har de høyere intelligenser sitt eget formspråk og en variant er kornsirkelfenomenet. Det disse intelligenser vil fortelle oss, er følgende: *Jordens folk! Tiden er inne til å gi avkall på deres gamle vaner og levemåter. Høsten er kommet, så forbered dere på de kommende forandringer og gjør dere fri fra fortidens lenker. Lytt til hva Mesteren sier: «Min mat er å gjøre Hans vilje som har sendt meg, og å fullføre Hans gjerning. Sier ikke dere at det ennå er fire måneder, og så kommer høsten? Se, jeg sier dere: Løft blikket og se utover markene, de står alt hvite ferdige til å høstes! Den som høster, får lønn og samler frukt til evig liv, forat både den som sår og den som høster kan glede seg sammen. For her er det et sant ord at én sår og en annen høster».*³ Nå kan vi forstå den skjulte mening. For 2000 år siden gjorde Såmannen sitt arbeid, nå er det tid for innhøsteren å samle grøden til evig liv.

Vi lever i **Den Store Høstsyklus** hvor de gamle livsmønstre ubønnhørlig vil falle bort. Høsten er moden og vi blir påført å betale gammel gjeld. Men **Den Store Høstsyklus** er også den periode hvor det nye vil spire:

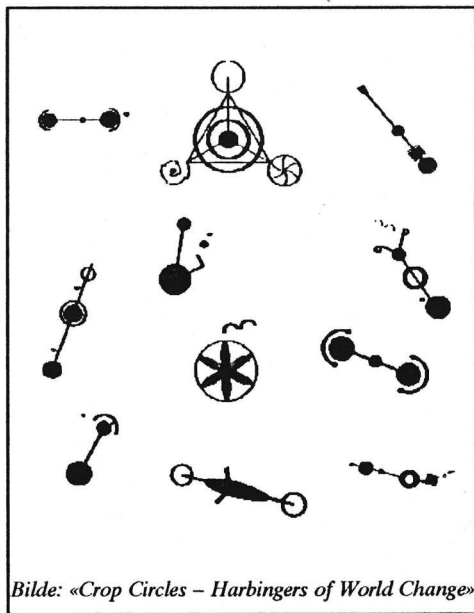
Kristuskraftens gryende fremkomst i menneskerasen. Det er en ny fødsel, Kjærlighetens fødsel i våre hjerter. Det er dette kornsirkelene dreier seg om. Det er dette som er budskapet. 1992 var et nytt gjennombruddsår, og gjennom konflikt har nye muligheter vist seg. La oss gjøre de rette valg! Ikke overse tidens tegn!

© FS 1991

¹ Følgende bok om kornsirkelfenomenet anbefales: *Crop Circles – Harbingers of World Change*, utgitt av Alick Bartholomew. Boken inneholder flere interessante artikler og et overbevisende billedmateriale.

² «Crop» på engelsk kan, i tillegg til «avling», også bety «høst».

³ Joh. 4,34–37. Se også Matt. 9,37–38 og Luk. 10,2.

Bilde: «Crop Circles – Harbingers of World Change»

Everything you ever wanted to know about the Universe but didn't know who to ask

Gateway Books has just published *The Only Planet of Choice, Essential Briefings from Deep Space*. It makes the startling claim that the human species exists throughout the Universe and that there has been systematic collusion amongst the major world governments in the last 40 years to prevent the evidence of ongoing contacts with extraterrestrial visitors becoming public. This is the first book to deal with the background and reasons for these cosmic visits. It is made up of hundreds of transcripts transmitted through the channel Phyllis V Schlemmer over a period of more than 20 years from a group of universal beings, known as The Council of Nine. Members of a distinguished international research group who have worked with Phyllis include such famous names as *Star Trek* creator Gene Roddenberry, former British racing driver Sir John Whitmore, and British Olympic hurdler David Hemery.

Glastonbury historian and teacher Palden Jenkins pulled together transcripts from the vast number of tape recordings of the channelled sessions and linked them together with a guiding commentary. Here are some excerpts to give you a taste of the book:

WHO ARE THE COUNCIL OF NINE?

Tom: I am Tom, I am the spokesman for the Council of Nine. In truth I am Tchu. Yes. I am also Hamarkos, I am also Herenkar, I am known as Thomas and I am known as Atum. We are the Council of Nine, we oversee what you term the Universe. We are of nine principles of the Universe... we are in connection with one that is higher, but in totality together we are one, as that of all Universe is one... we are not physical beings. We are separate and one at the same time.

ON PLANET EARTH

Tom: Your Planet Earth is the most beautiful that exists in the Universe. It has a physical variety that no other planet has. It has a varied climate that no other planet has. In all the Universe there is no planet in existence that has the physical characteristics of Planet Earth. It is the rarest of beauties, and it does attract souls which, once they have come, would like to come back again.

It is of a different nature from any other planet. It has aspects of all planets: it is like a composite of the Universe, with all the positive and all the negative aspects, and all in between, and this is what attracts souls. It has with it a gravitational pull that is different from other planets, and because of this a soul begins to feel - for the first time - a physicalness. Souls become adapted to their physical bodies, and they forget the freedom and pleasures they have without it. The Earth was created to be a paradise. When a soul achieves harmony it will become a paradise again.

This is your planet of balance, for you to learn to balance between the physical and spiritual worlds. Planet Earth is the only

one of its kind, the only planet of free choice in the entire Universe, the planet created for the balancing of the spiritual with the physical; in other words, the creating of paradise.

WHAT HAS GONE WRONG?

Planet Earth has become a planet of desire. It is important for the level of consciousness of this planet to be raised. It is the love from this planet that generates the energy that feeds God. And this planet has stopped the growth of part of the Universe. Souls have got involved in materialism. Their desires are still in their minds and emotions, and their desires hold them to this planet, and so you have a multiplication that is going on until this planet will sink.

This is the only planet that has created a bottleneck. The souls that live on Planet Earth, in their soul-recycling and reincarnations, refuse to leave Planet Earth. Each of the planets upon which they exist or on which they have a birth is for some form of teaching of them, but they are so much in desire for this physical Planet Earth that they do not further themselves.

This is the only planet in the Universe that has the physical qualifications that create this problem. It does not have a sister, nor a brother planet. It is the most densely inhabited planet in the Universe.

EVOLUTION

If you disconnect the mind from what it is holding onto, it will be free. This disconnecting can go by stages, so that you can develop trust and faith in your ability to maintain your inner connection with the Universe. Then you will be free. When the critical mass begins in humankind, when enough of your souls are becoming free,

then the space vehicle of Planet Earth moves into its evolutionary fulfillment.

Know this, that with acceleration due to each of you human's involvement, it will come quickly and will not be in devastation, as it would be if such acceleration came by itself, by force of circumstance, without your involvement.

What is now accelerating, due to the meditations humans have done on this Planet Earth, is the beginning of the acceleration of time, which then creates the situation that this Planet Earth becomes a light-space vehicle, and humankind will become suddenly aware. It will be similar to the 'hundredth monkey effect' beginning. So if you now begin to understand the power of meditations in small groups, you can change the world.

All will change also when people accept that also those that live elsewhere in the Universe are available to give you love and understanding. All will change when people understand the energies within.

OTHER BEINGS

Tom: In relationship to The Council of Nine there are 24 physical civilisations, in another dimensional realm. Each is a total collective consciousness that oversees a particular area of interest. From each civilisation physical beings have incarnated upon your Planet Earth, and at times have intervened, when necessary.

These physical civilisations, the Twenty-Four, each in its own dimension, are total and complete units of one collective consciousness. They have evolved to that

Painting opposite by Steinar Lund. This image will be used on Nicholas Dodd's forthcoming music album 'Voyage'.

form of action to oversee the Universe, to pass through information of great importance and to help other physical civilisations in their evolutionary process. Gene Roddenberry: Are there any civilisations or races within our galaxy visiting us at present?

Tom: Yes. There are civilisations of different dimensions, different intelligence, different evolving, that are working with the Twenty-Four civilisations. There are those within your galaxy that are in service to those attempting to salvage the Planet Earth. But they are not the primates (the Twenty-Four).

Andrew: When it was explained to me before, dimensions were said to consist of various velocity-envelopes.

Tom: Yes, speed.

Gene: Why do you not give strong and definite signs of your existence or proximity, on top of approaching humanity by indirect means such as these channellings, or other ways? Obviously you have your reasons, but this question does matter to me.

Tom: It is of great importance for you to understand that your governments have refused to convey to the people, our existence. If there were an attempt by the civilisations to land upon Planet Earth in a mass situation, which in truth will come to pass in the course of time, the people would panic, for they have not the understanding, the knowledge that we would mean no harm to them.

Remember this: there are also certain civilisations, not of the Twenty-Four or their helper civilisations, that have a great desire to control Planet Earth, to keep souls in bondage. And these civilisations have landed at times upon Planet Earth and have created difficulty, which they forced on Planet Earth people.

We need to convey to the people that there are others that mean them no harm, but have an interest in saving Planet Earth. For in truth, if there are no other civilisations to help Planet Earth, it will bring destruction to itself. We do not come to control, we do not come to hold in bondage, we will come with love and patience and understanding - but since there is the denial of our existence, how can those of Planet Earth accept the fact that the civilisations of Altea, Hoova, Ashan and the rest of the Twenty-Four, mean well?

Gene: You mentioned that at some stage there might be a large-scale landing of the civilisations. How? By what method of transportation? Physical vehicles?

Tom: Yes. They would be in the nature of physical vehicles. You would be able to touch them.

Gene: Can you tell me anything about the relative size and shape and so on?

Tom: There would be vehicles of different sizes and different designs. There would be some with the appearance of a glass top, but it is not in truth a top, it will just have its appearance... There will also be those that will remain in your atmosphere that are very large, and will send out smaller ones. There will also be those that have the appearance of what you call saucers. There will be those that are pointed, as with a 'V'. Gene: How are these vehicles powered? By what method?

Tom: It resembles the reversal of a spinning top.

Gene: Can you describe the ones from the civilisations who have something like human shape - something as to their size and colour and features?

Tom: Altea has the tallness of you. The colour of their eyes is a shade of blue, as that of your clear sky. They have a translucent appearance; they are very fair in their colouring. People upon Planet Earth have many different sizes. Those of Altea have one size. They have a glowing that gives the appearance of being translucent. It is their vibration... It is an iridescent appearance.

Andrew: Do they have any hair on them?

Tom: No.

Gene: Other than the hairlessness and iridescence, is the spacing of their features like ours?

Tom: They are similar in appearance to those that exist upon the physical planet Earth. Do you understand that the physical human seed upon Planet Earth came from Altea?

Gene: It is my understanding that there are some of us here on Earth who are of Altea blood...or genetic features...mixed with our basic Earth features...?

Tom: Yes. The Hoovids are smaller. They manifest small, and dark of skin, not as fair as Alteans. They have hair, straightness of hair. It is also dark, yes.

Gene: Will they be male and female, as we recognise the sexes here?

Tom: Alteans are of two polarities blended in togetherness. They do not have what you would call male and female. There are tri-polarities in Hoovids.

Andrew: What would you suggest is the principal reason that you are coming here to help mankind, and what is the primary problem of man that needs help?

Tom: The Council has said to explain it in a twofold manner: that if it continues in the manner which it is now, around or after your year 2000 Planet Earth will no longer be able to exist as a home for humans; also

the civilisations are attempting to cleanse it and to bring it back into balance, using their technology, not only for the saving of Planet Earth, but also because Planet Earth is under the guidance of the civilisations that initially colonised it, and it is thus partly their responsibility. Then there is the entrapment and the recycling of souls. The necessity of coming at this time is because man in its dominion over animals and flowers and plants, is now trying to control all of humanity, and we cannot have it.

CROP CIRCLES

Guest: Can I ask if the current phenomenon we call 'crop circles' that are being formed in England are being created from outside Planet Earth?

Tom: That is so. When anything takes place within your solar system, it is imprinted and then is manifested on Planet Earth.

Guest: Could you please explain a little about the thinking behind the messages that seem to be coded within the corn circles? What is the purpose?

Tom: It is of great importance for humankind to have the understanding of other realities in your universe, of other systems, with the capability to bring these into reality from great extensions of time, of form and of matter. Your humankind must question their origins, their expansion of mind, and the time is now.

The civilisations are attempting to bring to humankind information concerning other beings, other species, other energy forms, so that humankind may look on this, question it, and then probe into it. The challenge is to present an alternative. One to question, is it not, these circles? You have now been alerted to those energy fields that are in existence.

Guest: Are there any specific ideas behind the patterns?

Tom: Now, reason, investigate and contemplate this thoroughly. All that has been sent into space from Planet Earth is being reflected back, so those of Planet Earth may understand that when you create a catastrophic situation, it has a big effect on others. What one unit does, it does to all.

Tom: Be aware that there are many groups creating circles, to distort the real purpose. It is not possible to speak about these at this time. For humankind could not comprehend, for the disbelief would then add no credibility.

Some circles are from civilisations who wish of the most high, and there are others who wish to confuse and add their appendix too. It is timely to create a shaking brain in humankind, to question, as you now are questioning.

Jesus og esseerne

(Utdrag fra Dolores Cannons bok)
(Se annonse på tredje siste side)

Dolores Cannon (D: i teksten) er en amerikansk regresjonsterapeut som gjennom hypnose tar klientene med tilbake til tidligere liv, samtidig som hun bruker opplysningene hun får frem, til historisk forskning. Katie er en ung pike som i løpet av ett års tid blir tatt med tilbake i tiden, hundre år om gangen. Hun er en såkalt somnambulist, som går inn i en dyp trance, blir den andre personligheten så fullstendig at hun ikke husker andre tidsperioder i trancen, og husker intet av samtalen når hun våkner. Under en sesjon oppdager Dolores at de er tilbake i esseerleiren Qumran ved Dødehavet på Jesu tid. Katie var den gangen mann, Suddi (S:). Suddi var mester i Toraen og underviste Jesus og Johannes da de var barn. I Qumran hadde de blant annet et bibliotek der de skrev og oversatte skrifter, hovedsaklig på papyrus. Boken er basert på samtaler mellom Suddi og Dolores. Han snakker et gebrokkent engelsk, som om han oversetter fra sitt eget språk til engelsk, ifølge Dolores. Jeg tar med to utdrag fra boken, som gir en fin beskrivelse av hvordan man kan kommunisere på tvers av tidssoner. Hvordan oppfatter den daværende personligheten nåtidens terapeut? Og hva når personligheten «flyttes» frem til vår tid? En tidsdifferanse på 2.000 år...

«Jeg hadde lånt en bok på biblioteket som inneholdt fargebilder fra området rundt Qumran. Jeg tenkte det ville være interessant å se om Suddi gjenkjente noe i den. Jeg spurte om han kunne se på bildene, og han svarte med et ord som hørtes ut som 'sadat'. Jeg fikk Katie til å åpne øynene, og hun studerte bildene med et glassaktig blikk. Et av bildene viste øde fjell.

S: *Det er dalen sør for her. Det er åser som ligner på dette. Og wadien renner... den veien.*

Han førte fingeren nedover noe som for meg lignet på en dal eller mellomrom mellom åser. En 'wadi' er definert som en dal eller kløft som er tørr, bortsett fra i regntiden. Wadi betyr også vannstrøm som løper gjennom dalen. Han så på bildet øverst på den motstående siden. Det viste ruinene av en by på lang avstand.

S: *Hvorfor er det så langt borte? Du viser ingenting av det. Dette ligner også på det samme området, men det er ikke kjent for meg. Her er en wadi med vann. Jeg vet om svært få wadier som er fuktige når åsene er så tørre som dette.*

Bildet viste noe som på lang avstand kunne ha vært en vei eller elv. Det var sannsynligvis en vei, men for Suddi så det ut som en wadi. Kanskje det ikke var så tydelige veier som dette, på hans tid. Hvis bildet var fra området der han bodde, så det ut til å være svært tørt og goldt. 'Ja, det er tørt. Det er svært lite regn.' (...)

Under min forskning fant jeg bøker med mange bilder som viste deler av Dødehavsrullene. Jeg tenkte det ville være et interessant eksperiment å se om Suddi kunne lese noe fra de gamle skriftene. Det kunne være mulig fordi Katie identifiserte seg så sterkt med den andre personligheten. Et eksempel

i boken bestod av seks linjer med tekst, hver av dem litt forskjellig fra de andre. Det viste seg å være eksempler på håndskrifter som ble brukt den gangen. Jeg visste ikke da hvor vanskelig det var å lese deres språk. Jeg fikk henne til å åpne øynene, og hun stirret igjen på siden med et glassaktig uttrykk.

D: Ser noe av dette kjent ut for deg?

S: *(Etter en lang pause der han studerte det)*
Dette er skrevet av to forskjellige hender.

Det ble en lengre pause. Øynene gransket fra bunnen av siden til toppen og fra høyre mot venstre.

S: *Det ser hebraisk ut. (Han pekte på en linje.) Nei, denne er annerledes. Disse to er forskjellige. (Pekte på andre linjer.) Og disse to er like, men denne er igjen annerledes. Jeg er ikke sikker, men jeg ser likhet i det. Det ser nesten ut som om noen bare skriver ut symbolene. Jeg får ikke noe ut av dette. Det ser ut som noen øver seg på formen, men det er ikke de samme menneskene. Det er forskjellige skrivemåter.*

Jeg tok vekk boken. Jeg fant i det minste ut at det var forskjellige mennesker som øvde seg på å skrive.

En venn av meg hadde gitt meg et gammelt flyveblad. Det bestod av to sammenbrettede sider på størrelse med et brevark. På forsiden var det et bibelvers, skrevet på arameisk. Det var en oversettelse fra Johannes og fortalte om Jesus. Jeg ga det til ham og fortalte ham at jeg ikke var sikker på om det var skrevet på hans språk. Han gransket det i noen minutter og smilte hele tiden.

S: *Jeg er ikke sikker på om jeg oversetter dette så godt. Det... forteller om Menneskesønnen. (Han virket fornøyd over å ha funnet det ut.) Det er vulgata, språket*

folket snakker. Noen kaller det arameisk. Det har en svært særegen dialekt, men jeg skal gjøre et forsøk. (Etter en lang pause...) Det forteller om Messias.

Han pekte med ett på en figur på slutten på teksten. Den var forskjellig fra den øvrige skriften. Han forsøkte å finne ut av det. Han rynket pannen og studerte tegnet.

S: *Hva? Den delen nederst tror jeg er på et annet språk. Dette er ikke arameisk. Dette er fra de gamle skriftene. Det er veldig merkelig å finne det her.*

Jeg pekte på et annet tegn i teksten som lignet på det første. Jeg spurte om det var det samme. Han sa at de lignet. Det var ingen forklaringer til disse tegnene i flyvebladet, men de så ut til å være forskjellige fra teksten.

S: *Dette er ikke arameisk, nei. Som jeg sier, det forteller om Messias, men jeg er ikke så sikker på... (Han stoppet og begynte å fingre med og kjenne på papiret.) Dette er merkelig. Hva er det? Hva er det laget av?*

D: (Jeg ble overrumplet og måtte tenke fort.) Å, det er laget av barken på trær. I noen land...

S: *(Han avbrøt meg.) Hvordan gjør de det? Av trær?*

Han fortsatte å kjenne på papiret og snudde det og studerte teksten. Jeg ble litt bekymret for at han skulle bli for nysgjerrig og legge merke til at skriften inni var annerledes. Jeg visste ikke hvilken virkning det ville ha på ham om han oppdaget for mange ukjente ting. Kultursjokk? Jeg forsøkte å avlede ham.

D: Vel, det er en komplisert prosess. Jeg vet faktisk ikke selv hvordan det gjøres.

S: *(Han var fremdeles oppslukt av papiret.)*

Dette er mye bedre enn papyrus. Det er svært tykt. Det ligner mer på skinn.

D: Papyrus er tynnere?

S: *Å, mye! Det er svært tynt å skrive på. Dette ville vært svært fint å kopiere på, ja.*

Jeg tok vekk papiret for å avlede ham, og tok frem en annen bok. Der var det et bilde av en side fra Dødehavsrullene som hadde svært tydelig skrift. På motsatt side var det bilder fra Qumran-området, som var fotografert i svart/hvitt i stedet for farger. Men jeg var mest opptatt av teksten. Jeg holdt boken slik at han kunne se den. Jeg forsøkte å holde den opp på den siden der teksten var. Jeg ville ikke at han skulle begynne å spekulere på hva boken var og hvordan den var laget. Han erklærte: *'Dette er hebraisk, det er svært gammel hebraisk. Jeg kopierer ikke så veldig godt, men dette er avgjort hebraisk. Se her, denne bokstaven og disse... (han pekte på forskjellige bokstaver). Det er noe fra Loven. Jeg er ikke så god i dette, jeg forstår ikke hebraisk så godt.'* Jeg fortalte ham at jeg trodde det var arameisk. *'Jeg vet ikke hvem som har fortalt deg at det er arameisk, men det er det ikke!'* Hans oppmerksomhet ble trukket mot bildet på den motstående siden. Det viste Dødehavet og en del av den ujevne stranden. *'Hva er dette? Det ligner på området rundt mitt hjem. Der er sjøen og saltklippene. Korrekt? Det ligner på dem, ja.'*

Jeg visste at han ikke ville forstå ordet 'fotografi', så jeg fortalte ham at det var noe som lignet på et maleri. *'Dette ligner ikke på noe maleri jeg har sett.'*

Jeg tok det bort. Han begynte å bli for nysgjerrig og kom med spørsmål som var vanskelige å svare på med en tidsdifferanse på to tusen år. Han lukket øynene igjen, og jeg takket ham for at han hadde sett på materialet.

S: *Det er slitsomt å se lenge på ting på nært*

hold. (Han gned seg i øynene.)

D: *Å? Plager synet deg nå når du begynner å bli eldre?*

S: *Enten det, eller så er armene blitt for korte, jeg er ikke sikker på hva. (...)*

Under en annen sesjon kom Dolores over Suddi mens han satt og mediterte. Han skulle møte de eldste i samfunnet og avlegge en prøve som skulle gi ham statusen «mester». Mestrene bar blå hodebånd. En gang tidligere hadde Suddi fortalt at det fantes tolv bud, men Dolores hadde ikke den gangen hatt anledning til å spørre om de to ekstra budene.

«Jeg mente at dette var et utmerket tidspunkt til å spørre om de ekstra budene, fordi dette var et spørsmål de (eldste) kunne stille ham i løpet av prøven. Han sukket og begynte å lese dem for meg mens han telte på fingrene.

S: *Det første er: Jeg er Herren, din Gud, og du skal ikke ha andre guder enn meg. Du skal ikke lage utskårne avbilder. (Stort sukk) Ære din far og mor. Husk sabbaten og hold den hellig. Du skal ikke stjele. Du skal ikke begå hor. Du skal ikke begjære... eh, en annens eiendom. Eh... Jeg husker langsomt. Er det sju? Du skal ikke følge skikkene på Baals vei.*

Han stoppet i frustrasjon og glemte hvor mange han hadde nevnt. Men jeg hadde allerede hørt ett jeg ikke kjente, det om Baal. Jeg sa at dette var en fin forberedelse til han skulle møte de eldste. Han tok et dypt åndedrag. *'Jeg tror jeg er mer nervøs enn jeg...'*

Så, fullstendig uventet, overrasket han meg med et spørsmål: *'Hvem er du?'* Jeg ble overrumplet og måtte tenke fort. Jeg har ofte lurt på hvordan disse personlighetene opp-

fatter meg, om de oppfatter meg i det hele tatt. Ser de meg som en virkelig person, eller er jeg bare en liten stemme som summer i hodet deres? Noen ganger tyder svarene på at de ser meg, men jeg er en fremmed. Under en sesjon så en klient meg kledd som menneskene i hans kultur, men han advarte meg fordi jeg stilte for mange spørsmål, og det var farlig. For det meste forestiller jeg meg selv som en stemme. Jeg tror Suddi oppfattet meg annerledes denne gangen fordi han mediterte. Dette kunne gjøre at han var åpnere for min tilstedeværelse. Når dette spørsmålet hadde kommet opp tidligere, hadde jeg bare fortalt dem at jeg var en venn, og det hadde vært nok. Jeg vet ikke hvorfor, kanskje bare forsikringen om at jeg ikke vil skade dem, er nok. Jeg spurte ham om det besværet ham å snakke med meg.

S: *Det gjør meg nysgjerrig. Du er her, likevel er du ikke her. Jeg tror ikke du er fra... nå. Det er... du er her i ånd, men ikke i kropp.*

Jeg fikk en underlig følelse av at jeg kanskje, gjennom en prosess vi ikke forstod, var projisert tilbake i tid og viste meg for denne stakkars, forvirrede mannen. Det var en merkelig følelse å vite at jeg på en eller annen måte var på to steder samtidig. Men var ikke Katie også det? Jeg måtte være forsiktig slik at jeg ikke forstyrret ham eller gjorde ham opprørt, og jeg forsøkte å berolige ham slik at vi kunne fortsette.

D. Forstyrret det deg?

S: *Litt. Er du min mester?*

D: Å, jeg tror ikke jeg er så høyt. Nei, jeg er mer en vokter. Jeg er svært interessert i ditt liv og i det du gjør. Er det tilfredsstillende? Jeg mener det bare godt.

S: *(Mistenksomt) Du mener det bare godt? Jeg føler en... varme rundt deg, men noen som er svært kunnskapsrike, kan projisere*

mange ting.

D: Jeg er interessert i din velferd. Derfor stiller jeg så mange spørsmål, fordi jeg er interessert i tiden og stedet. Jeg tørster etter kunnskaper.

S: *Ja, jeg føler svært stor nysgjerrighet i deg. Jeg kan se et bilde, men det er... som om du ikke er her. (Var det som et drømmebilde?) Jeg føler ikke at det er galt å snakke med dem som ikke er i kropp, men ikke alle er velvillige.*

Jeg måtte forsøke å få tankene hans bort fra meg, og jeg ledet ham tilbake til de tolv budene. Han sukket og gikk over dem igjen mens han telte på fingrene. Denne gangen tok han med et annet, 'Du skal bare gjøre mot andre det du vil de skal gjøre mot deg.' Dette er den gyldne regelen og er vanligvis ikke med i de ti budene. Jeg spurte om budet.

S: *Det har å gjøre med om du husker å behandle andre slik du vil bli behandlet. For det er det du skal bære med deg fremover. (Snakket han om karma?)*

D: Det høres fornuftig ut, men vi plasserer ikke det budet sammen med de andre.

S: *Hvorfor ikke? Jeg har hørt at det om tilbedelse, ikke bare utskårne avbilder, men også det om Baal, ble forsøkt strøket på Moses' tid på grunn av kalven. Men jeg har aldri hørt at noen har forsøkt å ta bort denne 'Gjør mot andre'. Jeg har ikke hørt om det. Det ville være svært galt.*

Jeg var enig i at det var en god lov som hørte sammen med de andre.

Under en annen sesjon minnet jeg ham om prøven og spurte om han hadde bestått den. Han ble indignert.

S: *Bærer jeg ikke det blå båndet? Selvfølgelig ble jeg mester. Hvorfor skulle du ikke bestå prøven og bli en mester?»*

Angrep, motangrep og ikke-vold, tro og ansvar

«Naturlige» motstandere som aldri har løst konflikter på andre måter enn ved å slåss, møtes nå ansikt til ansikt. Hvis man ikke river ned murene frivillig, må noen andre sørge for at det skjer. Ansvar et man utviser ved å gå til angrep mot andre med militære maktmidler, er ikke ansvar for andres rettigheter, men en demonstrasjon på manglende ansvar for egen utvikling. Man står kanskje i fremste rekke og skyter mot en fiende som bare er fiende i tankene. Når man kaller en annen for fiende, er man selv en fiende i den andres øyne, og fiender møtes til kamp som militære motstandere.

Når man ikke bruker våpen som forsvarsmidler, trenger man andre midler til å forsvare seg med. Man søker løsninger som ikke trenger annet enn ens egen styrke. Når man er trygg på sin egen styrke, har man ikke lenger behov for maktdemonstrasjoner som ikke rekker lenger enn til der de fysiske tankene slutter. Når man ikke ser utover den fysiske virkeligheten, har man en snever oppfatning av hva mennesket egentlig er. Man ser kanskje bare at andre sier og tenker annerledes enn en selv, og man karakteriserer andre ut fra sin egen oppfatning av hva de står for. Man ser ikke at alle utfører den samme oppgaven, for man bruker forskjellige uttrykksmidler. Noen sier Ja når andre sier Nei. Noen slår uten at de er blitt angrepet, og andre lindrer smertene som strekker seg lenger enn til der menneskekroppen slutter. Man sier ting på forskjellig måte, og man trekker forskjellige konklusjoner, men andres meninger er ikke nødvendigvis feil og ens egne riktige. Man kan si til andre at man ikke er enig med dem, men man kan ikke

angripe dem for det.

Ord sårer, mens våpen dreper. De som bare ser sin virkelighet, sier kanskje at andre er sneversynte og at de som uttrykker andre meninger, er kunnskapsløse. Alle mennesker har det samme ansvaret, men de definerer ansvarsbegrepet på ulike måter. Ofte søker man støtte hos dem som tenker likt, og man blir en del av et utvidet selv. Selvet utvides til å omfatte andre mennesker, og en gruppestruktur blir utformet. Man løser oppgaven i fellesskap, og man ser utover seg selv, men ikke utover gruppen.

Oppgaven oppfattes forskjellig av menneskene. En sier at oppgaven er å angripe, en annen at oppgaven er å forsvare seg og en tredje at oppgaven er å møte vold med ikke-vold. Når man selv ikke møter vold med vold, angriper man heller ikke andre, men når man kjenner vold, redsel og utrygghet, er det naturlig å forsvare seg. Når det ikke er noen som angriper, er det heller ikke noen å forsvare seg mot, og når angrep ikke blir møtt med motangrep, skapes det en situasjon som gjør angriperen usikker og sårbar.

Man trenger ikke våpen for å oppnå respekt. Respekt er noe andre viser for en, og størst respekt får man kanskje fra dem man minst forventer det fra. Respekt er en egenskap som følger med styrke og mot til å følge sin indre overbevisning. Usikkerhet i en situasjon fører til utrygghet som igjen resulterer i trefninger som gjør én til angriper og en annen til forsvarer. Makt er en falsk trygghet man kan skjule seg bak, men motangrep uten våpen viser en større styrke enn en ti tusen mann sterk armé. Respekt er ikke

noe man oppnår uten at man viser ansvar, og ansvar er like mye å søke nye løsninger som å forsvare seg og sine mot angrep.

Mange sier at våpen er det eneste forsvar, men det er ikke sant. Ikke-vold som uttrykksmiddel er ikke lenger en utopisk tanke. Da muren mellom øst og vest ble revet ned, førte det til at frykten for en altomfattende krig forsvant. Mens redsel fører til utrygghet, fører trygghet til sikkerhet. Fred skapes av trygge samfunn, og resten av verden skal få oppleve det samme som land der man utjevner skiller fremfor å skape skiller mellom mennesker. De som sier at ikke-vold ikke kan praktiseres, må vurdere sine holdninger på nytt. Når man utsettes for vold, er det naturlig å forsvare seg og sine. Ansvar uten forsvar er utenkelig for de fleste, og fredsansvar uten våpen er like utenkelig. Hvis man ikke har reservestyrker i et land, setter man da landets sikkerhet på spill, samtidig som man utsetter landet for en invasjonsfare? Verdenssituasjonen i dag er annerledes enn for bare ti år siden. I mange land ser situasjonen mørk ut, mens andre land blomstrer. Uten krig trenger man ikke reservestyrker, uten reservestyrker trenger man ikke våpen, uten våpen kan man ikke føre krig, og uten krig trenger man ikke en våpenindustri. Det er store penger å tjene på krig, og de som tjener penger på andres ulykke, er kun uten skyld (?) til en krig bryter ut.

Mulighetene til fred i verden er større enn noen gang før, og de som til nå har brukt krig som skremelspropaganda, må endre holdninger. Menneskene trenger ikke lenger en altutslettende krig, og når frykten for en storkrig er eliminert, er menneskene tryggere samtidig som de starter oppbyggingen av nye samfunnsstrukturer. Verdenssituasjonen gir grunn til optimisme og pessimisme på samme tid. Det er vanskelig (eller lett?) å snakke om ikke-vold når man selv ikke har

opplevd å bli angrepet, men ansvaret som påhviler nasjoner som lever i fred, er ikke å sende våpen, men å sende fred. Uten at skuddvekslingene opphører, kan man ikke oppnå fred. Dét er alle i det minste enige om. Men hvem skal ta det første skrittet i en konflikt der andre alltid har skylden for at en konflikt startet eller at en våpenhvile ble brutt? Når ansvaret er smuldret opp slik at krigen trekker i langdrag samtidig som utenomverdenen gir sin støtte til trengende, oppstår det en situasjon der to ytterligheter avspeiles i tragedien. På den ene siden er det skuddvekslinger, på den andre siden medmenneskelighet. Men ingen land vil hjelpe i det uendelige, og verden ser på smertelindring som en nødløsning.

Men hvem skal stoppe krigen? Hvis ikke noen tar det første skrittet, kan ikke skuddene stilne. Man kan trekke sine soldater tilbake og si til andre at krigen er over for deres vedkommende. Blir man da utryddet, eller følger andre etter? Meningene er sikkert delte, som de er blant soldater som slåss. Noen vil slåss, andre ikke. Hvis ikke skuddene stilner fullstendig, kan man ikke skape varig fred. Så lenge noen utnytter situasjonen til sin egen fordel, er det vanskelig å oppnå fred i et land som er sårbart for skuddutløsninger. Skudd blir besvart med skudd, og slik trekker krigen i langdrag uten at noen tjener på det – bortsett fra våpenleverandørene.

Utsetter man seg selv for fare hvis man trekker seg ut av krigen? Fredens vei er den eneste veien. Og likevel slåss man. Når man ikke vil ha krig, hvorfor slåss man da? Man sier og tenker forskjellige ting i mange land uten at man slåss med våpen når man er uenig. Med resten av verden som øyenvitner utrydder et helt folkeslag hverandre. Man sier at krigen må få utspilles til den oppløses av seg selv. Likevel trekker den i langdrag fordi man ikke ser andre løsninger enn vå-

penbruk. Man ser bare sin rett, ikke at sivilbefolkningen motsetter seg krig. Men de kan lite gjøre så lenge de som trenger våpen til å utføre sin oppgave, har overtaket. Og så lenge man trenger våpen til å forsvare seg med, vil det utspille seg krigshandlinger. Det er to ingredienser en krig ikke kan greie seg uten: soldater og krigsmaskiner.

Motangrep uten våpen utgjør bare en ørliten del av menneskenes forsvarstanker. Hvis ikke noen går i forveien, kan ikke denne tanken praktiseres i større målestokk. Men tanken er ikke ny. Mahatma Ghandi satte seg i respekt og samlet mange tilhengere. Men de som fulgte ham, oppga å praktisere ikke-vold da han ikke var mer. Hvis ikke noen trekker i trådene, kan ikke situasjonen endres. Men må det være en politiker eller en general? Jo, til å gi sluttordren om å stoppe kampene. Alle politikere er speilbilder av folket. Når et folk er splittet, trenger man en leder som samler folket, og som alle respekterer. Men selv store ledere trenger å ha folket i ryggen. Mennesker som samler seg om ett felles mål, skaper et klima der folkemeningen er så sterk at den får gjennomslagskraft (på godt og vondt). Hvis ikke den kollektive bevisstheten blir hevet til et nivå der man ser konstruktive løsninger, kan ikke freden sikres.

Mange av dem som selv opplever krig, utvikler egenskaper som trengs når freden skal opprettes. Hvis man ikke kjenner lidelse, kan man ikke forstå dem som lider og dem som slåss. For man oppnår en styrke gjennom lidelse som gjør at man tilgir uten å spørre. Tilgivelsen er eksamenskarakteren man oppnår etter leksjonen krig.

Motangrep uten våpen har en større virkning enn noen aner. Men trenger man ikke reaksjoner i form av skudd? Nei, hvis reaksjonen er virkningsfull uten at man avfyrrer skudd, hva skal man da med våpen?

Uten våpen kan man ikke drepe, og når frykten for å bli drept ikke finnes mer, må man finne andre måter å kommunisere på. Mennesker som er utryddet, ber ikke om å bli hevet. De som trenger hevn, er ikke dem som lider, men dem som sitter med makten og våpnene.

Til slutt vil folket reise seg. Det er en uunngåelig del av prosessen der det nye verdenssamfunnet blir skapt. Meningsløse regjeringsdekreter som ikke har støtte i folkeopinionen, kan ikke settes ut i livet. Mennesker kan ikke lenger utsettes for tvangsindoktrineringer av meninger, for tiden er snart ute for den type maktmisbruk. Når nye tankemønstre begynner å ta form, ser man at man ikke trenger andre våpen enn sin egen styrke, og ingen regjeringssjefer kan motsette seg folkeviljen. Utenpå kan situasjonen i et land virke akseptabel for menneskene, fordi de innordner seg et system der de ikke kan stille spørsmål uten å bli utsatt for represalier. Resten av verden ser ikke alltid det som egentlig foregår inne i menneskene i et land der mennesker undertrykkes. Uten å reklamere på fjernsynsskjermen, utretter store grupper mennesker oppgaver som uten dem ville ha ødelagt samfunnsstrukturene.

Muslimer er ikke mer fanatiske enn protestanter, for alle trossamfunn har ulike grupperinger som står for ulike syn på hvordan religionen skal praktiseres. Religion er ofte et skalkeskjul for konflikter. Først sier man at Gud tilhører én religion, så sier man at ens egen religion er den eneste riktige, og til slutt sier man at religioner er skyld i konflikter. Når det ikke finnes kunstige regler for hva man skal tro, må man finne sin egen tro, og man oppdager etter hvert at det bare finnes én tro, ens egen. Når man ikke behøver å demonstrere sin tro, er man trygg i den og ser at det er noen få prinsipper som er felles for alle mennesker: nestekjærighet,

toleranse, ydmykhet og ansvar der man trekker sammen mot et felles mål ut fra sine unike egenskaper som ikke er motsetninger, men ingredienser i Skaperverket. I et samfunn der alle gir ut fra sine egenskaper, er det ingen som er større eller viktigere enn andre. Når man når denne erkjennelsen, er man fri fra tankemønstre som får en til å utføre ting som strider mot ens overbevisning. Ingen mennesker tror egentlig at andre er laverestående i forhold til dem selv, men de uttrykker sine meninger ut fra tanke-mønstre som er blitt en vane – eller uvane. Man sier ofte ting man senere lurer på hvorfor man sa, og man ser at alt man sier eller tenker om eller gjør mot et annet menneske, kommer tilbake til en selv på en eller annen måte.

Hvis man lever i et ustabilt militært samfunn, er det lett å gripe til våpen når konflikter oppstår. Hvis man lever i et samfunn der statsledere undertrykker mennesker, må statssjefene gripe til våpen og andre undertrykkelsesmetoder for å bevise sin makt. Hvis man lever i et velferds-samfunn, er man opptatt av materielle verdier. Ingen samfunn er idealsamfunn, og menneskene oppdager at alle samfunn har noe å bidra med, likesom alle samfunn har sider som ikke tjener helheten. Mennesket og samfunnet er to sider av samme sak, og menneskets oppgave nå er å ta tilbake ansvaret det ga fra seg på veien, og starte oppbyggingen av det nye verdenssamfunnet. Verdenssamfunnet er ikke noe som er utenfor menneskene, men noe som bygges ut fra menneskenes samlede tanker, den kollektive bevisstheten. Verden ble splittet i nasjoner fordi menneskene ble splittet i seg selv, og mennesker som er splittet, søker etter de andre delene av seg selv utenfor seg selv. Men de finnes ikke utenfor, de er inne i menneskene. Og mennesker trekkes mot hverandre, på godt og vondt, og utfører sine

oppgaver på nivået de står på til enhver tid. Underveis sier og tenker de om og gjør mot andre det de ikke vil, men de gjør det likevel. Og i sin søken tilbake til sin opprinnelige tilstand har menneskene elsket og sloss hver sin gang, men alt har vært læring. Nå er timen slutt, og man skal ta i bruk andre læremidler. Men de kan ikke tas i bruk før mennesket er samlet i seg selv igjen.

I samlingsprosessen forenes tanker og følelser, og man samler sine deler sammen til én som er alt man er. Når man er samlet i seg selv, ser man at man er ett med alle andre mennesker også, og man behøver ikke lenger å slåss mot seg selv. Underveis må man konfronteres med sider i seg selv man kanskje ikke liker, uten å fordømme seg selv, men også uten å fordømme andre som selv er i en samlingsprosess. Samlingen må skje fordi menneskene er splittet, og selv om veiene man kan ta, er mange, leder alle mot det samme målet. Alle blir rensset samtidig som alle er en del av det som skjer i andre land. Man kan ikke lenger være upåvirket av det som skjer, og aldri har menneskene vært så nær sin endelige forløsning som nå. Tiden er inne som Jorden har ventet på i eoner av år, og som menneskene har utviklet seg mot. Alt som ble skapt med tanken, skal reverseres med tanken, og alt starter inne i menneskene. Resultatet av denne frigjøringskampen er vel verdt å kjempe for, selv om prosessen ikke alltid er smertefri. For det er ingen vei tilbake.

Overvåkerne (The Watchers) påser at universelle spilleregler overholdes. Ørnen er deres symbol.

Nå våkner barna

Melchizedek

Alexander er 13 år – og opplever spennende ting i meditasjon.

– Han bare fløy rett ut, fortalte hans mor på telefonen, og min interesse var vakt. Da jeg kom for å intervju ham, var han mest opptatt av den nybygde Olabilen sin som han manøvrerte rundt hushjørnene. Kanskje ikke så elegant som de øvelsene han kunne gjøre når han var ute i verdensrommet, «kjøre loop og sånn...» som han sa senere.

Alexander er hos sin mor og hennes nye samboer tre helger i måneden. Denne nye familiekonstellasjonen er en historie i seg selv, og er et resultat av tiden vi lever i, der så mange nye kjærlighetspar finner hverandre. Gjennom sin mor har Alexander fått en naturlig tilnærming til det som er utenfor den fysiske kroppen, og de har mer enn en gang stått og kikket på uvanlige lysfenomener på himmelen. I likhet med sin yngste bror, er han et såkalt «stjernebarn».

– Er det noe spesielt ved slike barn? lurte jeg på.

– De er mildere enn andre barn, svarte hun. Hun har fire sønner. Om Alexander sier hun at han har en enorm fantasi og er usedvanlig teknisk anlagt. Dessuten har en en aura rundt seg som i seg selv virker helbredende.

– Hvordan ser de egentlig ut? hadde Alexander spurt sin mor en gang hun hadde snakket om sine utenomjordiske opplevelser i meditasjon, og hun hadde fortalt om noen humanoidlignende vesener. Senere på kvelden kom han skjelvende (av opprømtet og spenning) inn til henne og fortalte hva han

hadde opplevd på badeværelset. Han hadde stått og sett på seg selv i speilet og sagt: – Du har opplevd mye, du. I det samme ble ansiktet i speilet forvandlet til en humanoid.

Moren og hennes samboer mediterer ofte om kveldene, og en spesiell kveld mediterer Alexander sammen med dem.

– Hvor er dere nå? spurte stefaren etter en stund. Han sier at han liker å vite hvor alle er. Ofte blir meditasjonene samkjørte slik at alle opplever de samme tingene. Dermed «overtok» Alexander hele forestillingen og begynte å fortelle hva han opplevde.

Han hadde kommet til en grå, ørkenaktig «mellomplanet» der han så en person i en sølvaktig, ballettliggende drakt som danset sakte oppover en trapp. Han så først på personen utenfra, så *ble* han den dansende personen.

– Det var som å se seg selv på en annen måte, forklarte han.

Han danset oppover og oppover trappen inntil han stod på en stor plass der det var et slott eller et tempel. Han gikk inn og befant seg i et stort rom. På en «kongetrone» satt det en eldre, julenisseaktig mann med grått skjegg. Han hadde lilla kappe med hermelin langs kantene på ermene og nederst på kappen.

– Han smilte til meg, sa Alexander. Stefaren, som er svært sensitiv, hørte et navn i hodet: Melchizedek, og spurte om det var ham. – Ja, svarte Alexander etter å ha konferert med den eldre mannen.

– Snakket du med ham? spurte jeg. Han sa at det var en form for samtale. De bare forstod hverandre.

– Det var en trapp bak tronen, og vi gikk opp sammen. Alexander og Melchizedek. De kom inn på et galleri der de kunne se ned på et stort rom der det sto et romskip. Flere mennesker arbeidet med det. De hadde fjernet fronten på det.

– Vi gikk ned til skipet mens vi pratet, fortsatte han. Et fenomen han syntes var merkelig, var at det var plass til så mye der inne, for templet hadde ikke vært *så* stort, sett utenfra. På dette tidspunkt var meditasjonen så samkjørt at stefaren og Alexander opplevde de samme tingene. Mens Alexander gikk rundt skipet, så han moren og stefaren på galleriet. – De var sammen med Soltec, sa han på en svært selvfølgelig måte. Soltec er en velkjent romkommandør som mange har kontakt med.

Stefaren forklarte at det så ut som en klargjøringshangar. Også han hadde undret seg over dette merkelige plass- og størrelsesfenomenet. Da de gikk bort til skipet, ble menneskene mindre og mindre. Han mente de brukte en spesiell type teknologi av plasshensyn, og sa også at det som hadde sirkelform sett fra én vinkel, hadde ovalform sett fra en annen vinkel. Etter omvisningen gikk Alexander opp til moren og stefaren, og deretter gikk turen tilbake til Jorden, via den grå mellomplaneten.

– Vi så Jorden på avstand. Så landet vi i hagen hjemme.

«Den dansende»

I en annen meditasjon ble de tatt med til et platå der de stod og ventet på et skip, og opplevde igjen størrelsesillusjonen. Skipet som kom, så ikke så stort ut, men det var enormt da de kom inn. Soltec var ombord, og de fikk vite at de befant seg i den 8. stjerneflåte.

– Jeg ble kalt for «den dansende»,

fortalte Alexander. Han fikk også vite at han var kommandør i den 6. stjerneflåte i Ashtar-kommandoen, og hans navn på den frekvensen var ANDOR TAN KAWAN. Han fikk også morens og stefarens navnefrekvenser: SASHA ANWAR PAN og KYRIEL AN KAWAN.

– Fikk du vite hvorfor du hadde valgt å komme til Jorden? spurte jeg.

– For å hjelpe.

Han ble også forklart hvordan han kunne meditere alene. Han skulle forestille seg en stjerne med lys som kom ned gjennom hodet og inn i hjertet. I den tilstanden kunne han stille spørsmål.

Alexanders fremtid? Han innrømmet at han ikke hadde så mange å snakke med om disse tingene. Og han skulle gjerne ha reist «ut der» – fysisk.

Så får vi håpe for Alexander og alle andre barn at de møter likesinnede, og at de slipper å stenge av for disse opplevelsene, slik så mange av oss gjorde da vi var barn.

Litt til ettertanke om det hvite, sterke dagslyset

*og dets virkning på oss mennesker, dyr, fugler, planter,
klorofyllet i grønne blader, algevekster og plankton som
strekker seg etter dette nye, intenst hvite, varme lyset!*

Bakgrunnen for denne artikkelen og dette nye fenomenet i vår moderne tid, er det jeg selv har lagt merke til og også fått bekreftet fra vitenskapelige forskere både i Europa og forskjellige steder her i Norge.

Det første tegnet på den ellers så edle, blå ettermiddagshimmelen begynte i sør og sørvest ca. kl. 1530 sist i august 1984, sett fra jobben min ved Gamle Aker kirke i Oslo. Skyene var lange, smale og ovale. De trakk seg sammen, forsvant og kom igjen med enda mer intense farger. Det gulhvite og blåhvite lyset disse skyene reflekterte ned til oss på Jorden, var stå sterkt at det lyste opp som midt på dagen. Kvelden ble jo forlenget med noen timer ekstra for alt liv som er avhengig av å leve etter dagslyset. Folk jeg snakket med på jobben og på gaten senere, trodde selvfølgelig helt sikkert at dette var de sjeldne PERLEMORSkyene som de hadde lært om på skolen, og som er i stratosfæren. Men denne høsten, og i årene fremover, skulle det vise seg at LYSSkyene og stråleeffekten skulle få folk til å undres på om noe nytt var i utvikling i atmosfæren over Moder Jord her i Norge.

Folk nå for tiden ser ikke så ofte opp mot skyene, men de har allikevel følt og sett at noe skjer så altfor fort med livet omkring oss i naturen. De skylder både på oljeboring i Nordsjøen, eksosutslipp fra biler, industriforurensning, alle slags gassutslipp, hogst av store skogsområder og alle gassdrevne spraybokser (tenk det da, FY!),

og det aller verste er å fokusere på OZON-strålene som den første og største faren for miljøet her nede på Jorden. Hva med miljøforandringene som har skjedd bakover i tiden, også de 10000'er av år før år 0? Stod fønikerne og egypterne og andre folkeslag og sprayet forurensende gasser opp mot himmelen? Det har blitt en masse psykose av tenkemåtene og handlingene utifra alle de negative politiske måtene å være på. Vi skal nok ta vare på Moder Jord, ære henne og tilbe det vi har levd i og skapt, selv om noen setter fram negative tanker om framtidsutviklingen av egoistiske årsaker innen sitt personlige, feilforståtte levesett.

Fy, skam dere, dere som tror på dette i den politiske samhörigheten. OZONlaget har vært her i noen tusen år nå, så vi «moderne» mennesker har vel blitt litt bortskjemte når det gjelder tanker om dette. Vi har lært at OZONlaget skal være der ute rundt Jorden som beskyttelse (?) i alle årtider, også i framtiden. Men slik har det nok ikke vært tidligere, har vitenskapen endelig funnet ut nå. Jordområdene på Moder Jord har fått føle at OZONlaget har vært helt borte i noen hundre år og så kommet tilbake i tykke lag for å beskytte oss mot solstrålene (?). Det har også foregått tidligere jordakseforskyvninger i forhold til Solens bane i Universet. Dette synes å gjøre seg gjeldende nå i tidsperioden fra 1988 til 2000 (?). Klimaforskyvningene begynte også nesten på dette årsplanet. *(Fortsettes?)*

Noen kanaliseringsopplevelser

Sommeren 1991 *ba* jeg om å få møte like-sinnede. Da hadde jeg vært gjennom flere år med virkelig selvransakelse som begynte med økonomiske problemer, jobbproblemer, husproblemer og at alt som kunne gå galt, gikk galt. Jeg ble tvunget til å møte meg selv slik jeg oppfattet meg, slik jeg behandlet andre og slik de oppfattet meg. Smertefullt, men nødvendig. Jeg måtte gå gjennom hele barndommen og oppveksten, hele mitt liv. Men fordi jeg hele livet har *vissst* at det finnes noe mer, så jeg fort mønsteret bak – og i ettertid ser jeg hvor mye hjelp jeg fikk i de årene. Jeg har takket for de årene, for de har vært mine største læremestre. Det var også da jeg måtte da et valg: Tro eller ikke tro. Men verdensrommet var fremdeles langt der ute.

Så *ba* jeg altså om å møte likesinnede. Bøker begynte å komme til meg, blant annet «*Kanalisering*» av Sanaya Roman og Duane Packer, der de gir veiledning i å åpne opp til sine høyere bevisstheter. Jeg prøvde et par av øvelsene i boken, lukket øynene, men kom skrekkslagen tilbake da det et hvitt lys plutselig fylte meg og rommet rundt (det var min første opplevelse av det hvite lyset). Så kom *Solara* til Oslo, og det var en ny opplevelse å begynne å bruke helt andre sider ved meg selv. Og for første gang traff jeg mennesker som også hadde interesse for disse spørsmålene. Workshopen med *Solara* var fin, men det var noe som manglet. Noen dager senere begynte bøker om Star People å komme til meg, blant annet *Kristina Wennergrens*. Jeg hadde aldri hørt om Star People, men da jeg leste om mennesker som inkarnerte fra andre planeter, falt en bit på plass inni meg. «Der har vi det! Jeg er inkarnert fra en annen planet!» sa jeg. Men

er vi ikke alle det, en eller annen gang, på en eller annen måte? Jeg ble fort ferdig med begrepet Star People, men det var som å få en identitet. Deretter begynte det hvite lyset å komme til meg regelmessig. Det ble «trukket» ned over hodet på meg, og jeg følte hvordan det ble jobbet for å åpne det tredje øyet. I dette lyset, som var så inderlig velkjent, kunne jeg sitte og glo en time eller to, og jeg kunne arbeide med lyset rundt meg. Den beste betegnelsen jeg kan gi på dette lysfenomenet, er «*hjemenergier*» (home energies). Ved et par anledninger kom det plutselig skikkelser ut av lyset. De overrakte beskjeder og dro igjen.

Jeg deltok på et kanaliseringskurs, og en helt ny verden åpnet seg for meg. De første meldingene kom fra mitt Høyere selv, fikk jeg vite. Deretter fikk jeg meldinger som var signert Ashtar på stjerneskippet Betlehem, og min kosmiske gruppe (gruppesjel) på åtte medlemmer på «Alpha Base» utenfor Jupiter. Det var der det hvite lyset kom fra. Fra første stund fikk jeg vite at uansett hvem jeg hadde kontakt med, var de i meg og rundt meg, og jeg var dem. Jeg gikk inn i en treningsperiode, der jeg hver dag i flere måneder øvde meg på å ta imot meldinger. Samtidig fikk jeg min egen historie og praktisk og åndelig veiledning som jeg aldri kunne ha funnet i noen bøker. Jeg fikk vite hvem jeg var, hvor jeg kom fra, hva mine oppgaver var og om noen tidligere liv. Dette har gitt meg en trygghet og et fundament som jeg ikke kan være foruten, og jeg ser min plass i den større helheten. Der er det en mening med alt. Det kanskje viktigste jeg er blitt innprentet fra starten av, er å integrere den åndelige viten, omforme den

og bruke den *her* (ikke mentalt), i min hverdag, uansett hva jeg arbeider med. (Jeg arbeider som selvstendig datakonsulent til daglig, ved siden av det «alternative» arbeidet i Alpha Star Base.) Det er ikke nødvendigvis slik at vi skal opplyse store menneskemengder, for vi treffer alltid andre mennesker i dagliglivet. Det er tross alt der vi skal vise at vi har lært vår lekse. Det snakkes mye om enhet i disse tider, og vi integrerer større og større deler av oss, sier vi flott. Men hvordan er det nå med enheten med dem som er rundt oss...? Som en eller annen sa: «Jeg elsker menneskeheten, det er menneskene jeg ikke kan utstå.»

Så møtte jeg den første veggen. Det var blitt våren 1992. «Dette tror jeg ikke på,» erklærte jeg en dag. Det ble rett og slett for mye å fordøye, og jeg innså at alt jeg var blitt fortalt, måtte integreres i meg før jeg fortsatte. Det vil si, jeg innså det ikke så nøkternt og rolig, for jeg nektet å kanalisere og stengte kanalen fullstendig. Etter et par måneder forstod jeg at jeg trengte bekreftelser på at «de» der ute virkelig fantes. Jeg kontaktet en venn, og følgende melding kom gjennom:

«...Kontaktpunktene, så og si, som du har til venner, intelligenser og andre i sfærene som tilhører denne planeten og andre stjernesystemer, venter på å få kontakt med deg på forskjellige måter. Vi er også takknemlige for din innsats for å gjøre noe med de kinkige problemene du har med å beholde forbindelseslinjene til romintelligensene, som du er interessert i og har kontakt med.

Vi er gruppe på sju...? vi er en gruppe som består av forskjellige medlemmer i et stjernesystem som er nær deres. Vi har enda ikke oppnådd en klar kontakt med deres egen guddommelige opprinnelse i rommet. Men vi er naboer, så og si, med deres opp-

rinnelige stjernesystem. Vi har også kontakt med kolleger og vesener i vår del av Universet. Vi har forbindelse med Ashtar-kommandoen, og vi tilhører en fraksjon av den, som hovedsaklig arbeider med energi i sirkelform... i en spesiell form som har med energireiser i rommet å gjøre. Dette er noe av arbeidet vi gjør i samarbeid med denne planeten. Og det er også noe av arbeidet du kanskje kan være interessert i å gjøre i nær fremtid. Det er av særdeles stor viktighet at energiarbeidet som vi er opptatt av, blir kjent i det interstellare kontaktpunktet i dette universet, eller i denne galaksen.

Tilbake til dine spørsmål. Vi finner det ikke vanskelig å kommunisere med deg. (*Neivel.*) Vi finner det vanskeligere å motta tilbake spørsmål og svar som har å gjøre med deg selv og hva du er her for å gjøre. Når informasjon utveksles, stoler du noen ganger mer på deg selv enn på det som skrives. Vi kan ikke si at informasjonen du har mottatt så langt, er gal eller motsier oppfatningen du har om deg selv og din tilstedeværelse på planeten Jorden. Tvert imot, vi har forberedt disse kanaliseringssesjonene svært nøye. Informasjonen virker kanskje merkelig på deg, og det kommer av mangel på ansvarlighet eller av dine indre fornemmelser og følelser. Disse følelsene kan ofte fortelle deg at det er noe som gir gjenklang i deg, som ikke vil vedkjenne seg det du fokuserer på eller arbeider med akkurat nå.

Det er viktig at du er i balanse når informasjonsutveksling finner sted. Derfor er det viktig at du bare kanaliserer når du er i en følelsesmessig, mental og fysisk balanse, slik at vi kan få gjennom meldinger uten tilbakeholdenhet eller innvendinger fra deg. Selv om informasjonen eller materialet du har mottatt så langt, virker merkelig på deg, tar det alltid tid å fordøye det og finne ut hva sannheten bak det er. Og du er virkelig

en god kanal (*hm...*) Det spiller ingen rolle om dine innvendinger er store og mange og at pennen din noen ganger gjør feil. Det fraviker ikke det faktum at du går i en svært klar retning ved at du mottar mer og mer informasjon, og at du må integrere sannheten du oppfatter, i ditt dagligliv. Det er fremdeles så mye lettere for deg å be om informasjon på den ene eller andre måten, og bruke det bare på det mentale eller åndelige planet, men ikke la det flyte gjennom det følelsesmessige og fysiske planet også. Det trengs mange ganger. Andre ganger trenger du en mental bearbeiding av informasjonen du har fått.

Noen ganger må du *utvide* ditt aurafelt, slik at forståelsen av informasjonen du har mottatt, i en lett følelse av frykt, blir fullstendiggjort i stedet for trukket sammen. Denne sammentrekningen forhindrer faktisk det som skjer mellom oss og deg, og denne hindringen kan skyldes egoet eller følelseskroppen som vil beskytte det den mener er sin energisfære. Når andre energier kommer inn, forsvarer den seg selv, og du kan ikke helt fordøye og forstå det som kommer gjennom.

Angående beskyttelse, det er selvfølgelig svært viktig for deg, som for alle kanaler som gjør dette med en bevisst ansvarsfølelse for informasjonen som kanaliseres. Beskyttelsen du bruker, er helt OK når du er i den stabile tilstanden din. (*Jeg må jammen ha vært i en stabil tilstand mange ganger, bemerket jeg overfor en venninne, og viste henne bunken med meldinger jeg hadde mottatt nesten hver dag i tre måneder.*) Vi kan ikke si at noen større feil er blitt gjort på grunn av forstyrrende energier i ditt aurasystem. De såkalte feilene som noen ganger kan ha skjedd, kommer hovedsaklig av mangel på fokusering på emnet det snakkes om, og så skjer det en liten energiforskyvning på din side.

Vi ser frem til en helt ny rundé med kontakt med ditt Høyere selv og også med dine følelsesmessige og mentale problemer som plager deg eller som du må løse. Og vi er her, hvis du vil fortsette å ha kontakt med oss. Og vi støtter deg i vekstprosessen du er i nå og der. Fra (latter) De guddommelige tefats broderskap (The Brotherhood of the Divine Saucers) hilser vi deg i kjærlighet.»

Jeg hadde fått de bekreftelsene jeg trengte der og da. Jeg tok ad notam dette med «en helt ny runde» og kastet alt jeg mottatt til da.

Kort tid etter begynte jeg skrivingen av min første bok, «Romfolket informerer». Jeg var blitt fortalt at jeg ville få kontakt med intelligenser rundt om i galaksen, og var spent på hva det betydde. I tur og orden kom de inn og presenterte seg før jeg begynte å skrive boken. Jeg hadde akkurat lagt meg en kveld, da det plutselig var en tilstedeværelse der, en mild, myk energi. Det var Pleiadene. Senere kom Andromeda og Sirius. De representerte alle totalt forskjellige energier, og fortalte hva deres hovedoppgaver var og hva de ville formidle gjennom meg. Om de er deler av meg? Ja, men de ser ikke på «her» og «der» og «vi» og «de» på samme måte som oss. Så er det opp til oss hvordan vi velger å se på dem: følelser og egenskaper inne i oss, lysvesener, romkommandører eller rett og slett energi. Det er vi som trenger form og navn.

Så møtte jeg den andre veggen. «Dette er for banalt, jeg nekter å gi ut boken.» Sa jeg, fornærmet over å «bli brukt på denne måten». Hvis Ashtar eksisterte, kunne han komme å gi den ut selv, mente jeg. Jeg var inne i en intens integreringsfase der det var viktigere for meg å forstå helheten enn å splitte den opp i navn som for meg ikke var annet enn – navn. Og den åndelige lengselen etter en *total* forening med *alt* var sterkere

enn noen gang.

Jeg møtte den tredje veggen omtrent samtidig. Jeg hadde lydig arbeidet med å integrere Alpha Base i meg, fordi det også er en del av meg. Alpha Base er mitt førjordiske opphav. Men Alpha Base er jo også del av noe større, som også skulle integreres. Jeg følte at jeg «este» ut til å bli alt som er (så langt, for det er alltid noe mer). «Hvem skal vi be til hvis vi er alt som er?» lurte jeg på. Og jeg opplevde *det totale gudsfraværet*. «Er dette den andre siden av Gud?» tenkte jeg. For intetheten var akkurat like stor som kjærligheten i altet. Stor, tom og meningsløs. Samtidig skrev jeg den andre boken, «Reisen til tid og rom og tilbake igjen», vekselvis under ville protester og stormende jubel.

Gradvis blir større og større deler integrert i meg, men jeg er aldri mer eller mindre enn dette: JEG ER. Lengselen er dempet, og jeg opplever en indre fred som er verdt mer enn alt annet jeg har opplevd og eid.

Min oppfordring til alle som enda ikke har gjort det, er å begynne å eksperimentere med sine egne indre kommunikasjonsverktøy.

Bruk intuisjonen bevisst, og stol på at det første som faller deg inn, som regel er riktig.

Husk drømmene og lær å kontrollere dem. Når jeg drømmer, vet jeg ofte at det er

en drøm, og jeg tør å gjøre ting i drømmene som ellers ville ha vært mareritt. Hvis du stadig drømmer at du hopper utenfor en klippe og våkner, badet i svette, kan du i en kontrollert drøm hoppe utenfor uten risiko. Du får sannsynligvis ingen hard landing, men du finner i hvert fall ut hva som skjer. Jeg skriver en del om tankemanifesteringer for tiden. Hvordan vi ved hjelp av tankekraften og viljen kan skape våre omgivelser slik vi vil ha dem. Jeg får veiledning og øvelser i drømmene. I drømme strakte jeg ut armene og fløy. I det jeg begynte å tvile på at det var mulig, sank jeg, men greide å konsentrere meg slik at jeg unngikk buklanding. Jeg drømmer at jeg står foran store plakater og leser det som står der. Det kreves intens konsentrasjon for å unngå at bokstavene bare flyr over «skjermen». Jeg lærer å materialisere ting også i drømme, for deretter å våkne midt på natten og *forstå* sammenhengene og enkeltheten i det. Så blir det morgen, og jeg har glemt alt. Men som jeg blir fortalt: Drømmer slettes ikke, men kunnskapene vi får, omformes til viten vi kan bruke her i vår fysiske virkelighet.

Frigi deg fra notater og forsøk å snakke intuitivt. Alt vi har lest og lært, er der, i vårt indre bibliotek.

Og hvis du vil vite enda mer: Åpne døren til det større, universelle biblioteket...

Starry Professional®

Gud lever og har det bra og jobber med et mindre ambisiøst prosjekt.

(Graffiti)

Når murene faller

Vi lever i en oppbruddstid. Det skjer omveltninger rundt oss fra den ene dagen til den neste. Men vi er noen tilpasningsdyktige vesener og innordner oss etter det meste, på godt og vondt. Inntil et visst punkt kan mennesket styres av autoriteter, men som på en gitt signal oppstår det en situasjon som gjør at vi må begynne å se med nye øyne.

Vi reiser kollektivt. I lokalmiljøet finnes det regler, skrevne og ikke minst uskrevne, som det forventes at vi følger. I noen lokalsamfunn er det indre stridigheter, i andre er man venner og vel forlikte. I nasjonal sammenheng ser vi utover vårt lokalmiljø, men ikke utover landegrensene – hvis vi da ikke ser på oss i global sammenheng. Da er vi europeere, afrikanere, asiater eller amerikanere. I neste øyeblikk flytter vi vårt fokus til verdensrommet. Da er vi jordboere. Jordboere tilhører et solsystem, som igjen...

Vi ser ikke alltid at alt dette finnes inne i oss, vi ser ikke at vi, hver for oss, er et mikrokosmos. Vi ser ikke alltid at vi er underlagt de samme universelle naturlovene, enten vi er nordmenn eller amerikanere, planeter eller solsystemer, mygg eller grantrær. Menneskene snakker ett språk, og myggen stikker. Interdimensjonal kommunikasjon er ikke bare å innse at vi er en del av noe større, men også å vise i handling og ord at vi er kosmiske vesener.

Tredimensjonal kommunikasjon er språk, tungemål som ble utviklet den gangen vi selv ville skape en skapelse i Skapelsen. Våre telepatiske evner gikk tapt, og når Skaperen taler til sin Skapelse, forstår ikke Skapelsen. Jorden snakker til menneskene, men vi forstår ikke. Menneskene snakker med hverandre, og vi misforstår hverandre. I neste

øyeblikk slåss vi mot hverandre.

Noen sier at oppbyggingen av det nye Jerusalem ikke kan skje.

Andre sier at de er sendt til Jorden som menneskenes frigjørere.

Andre igjen sier at det nye Jerusalem er et spill om kontroll over menneskene, i åndelig klesdrakt.

Jorden kan ikke lenger følge denne tredimensjonale tankegangen. Når kunnskapene finnes, men vi ikke ser dem, da taler Jorden til oss. Når vi lytter, taler hun stille. Når vi motsetter oss naturlovene, snakker hun fra elementenes talerstol. Da må vi lytte, for vi kan ikke annet.

Omveltningene rundt oss er i like stor grad en omveltning inne i oss. Alt reflekteres utenfor oss, som er inne i oss. Murene som faller utenfor oss, er inngangsportalen til det indre Jerusalem, der skillene er utvisket mellom svart og hvit, jøde og muslim, jord og kosmos, og der én lov gjelder: den universelle kjærlighetsloven. Når vi blir trukket i to retninger, må vi velge, for eller imot, og når vi har valgt, må vi ta konsekvensene av valget.

Men fremdeles reiser vi kollektivt. Noen står tilbake på perrongen når andre reiser, de fikk ikke plass og må vente på neste avgang. Men jo flere som vil reise, desto flere avganger blir det satt opp, for menneskene er kollektive i sin natur. Og murene kan ikke stå imot store menneskemengder. De faller. Bare restene står tilbake, og de skal også jevnnes med jorden slik at de som kommer etter, kan reise trygt – mot det nye Jerusalem og en lysere morgendag.

Bøker fra Alpha Star Base

ROMFOLKET INFORMERER

(Solveig J. Hansen)

En bok for deg som tar de første bevisste stegene på den åndelige veien. Temaer: Utviklingen mot en global verden, ansvar for egen utvikling, indre og ytre kommunikasjon og frigjøring, den andre verdenskrig, ekstremister...

REISEN TIL TID OG ROM OG TILBAKE IGJEN

(Solveig J. Hansen)

Del I: Kjærlighetsbudskapet gitt i kortere beretninger i billedspråk.

Del II: Omstillinger til den nye tiden: Stikkord: Samfunnsstrukturer, stjernereisendes oppgave, Skapelsens oppbygging og manifesteringer i ikke-tid. Omstillingene er ikke samfunnet i omstilling, men mennesket i omstilling. Når samfunnssystemer ikke lenger tjener menneskene, hva skal man da med dem? Systemene trengs kun så lenge tidsreisen varer.

Del III: Reisen til tid og rom og tilbake igjen. Det er våre tanker som er tredimensjonale, og som skapte den tredje dimensjonen og materien. Stikkord: Oppnåelse av sjelstilstanden, Mesterens reise i tid og rom, reiseruter tilbake til Skaperen, stjernereisende, overgangsperioden, omstillinger og den kollektive overgangen.

Inntil videre trykkes «Romfolket informerer» og «Reisen til tid og rom og tilbake igjen» som A4-hefter m/spiralinnbinding. Heftene er på ca. 90 sider. Pris: kr 90,-.

JESUS OG ESSEERNE

(Dolores Cannon)

Spennende bok som er under oversetting og vil foreligge i løpet av høsten. En regresjonsterapeut oppdager at en av hennes klienter levde et liv som esseer i Qumran-leiren ved Dødehavet på Jesu' tid. Han var Mester i Toraen og underviste Jesus og Døperen Johannes da de var barn. Han beskriver i detalj hvordan esseerne levde og gir fascinerende opplysninger om Jesus og Johannes, Jesu' misjonsgjerning, korsfestelsen, jødene og romerne. Han forteller bibelske historier og historier om førhistoriske kulturer og verdens skapelse – og han klager over fluene i Qumran-leiren. Boken gir viktig tilleggsinformasjon til Dødehavsrullene som nå er under oversetting.

*Bestill pr. brev eller telefon.
Bøkene sendes i postoppkrav.*

Til dere som har bestilt «Reisen til tid og rom tilbake igjen»!

Jeg har dessverre ikke fått korrekturlest boken enda, men jeg håper at den vil være klar i løpet av oktober.

En bok for hjertet...

Boken «*Little Friend*» er skrevet av den latinamerikanske poeten Emilio Rojas. *Little Friend* er deg og meg, han er en universell, åndelig søker. Hvert møte i livet hans blir til en indre reise der han finner den skjulte visdommen han så lenge har lett etter. Han reiser «inn i en verden av stjalne drømmer, brutte masker og troløse hjerter». Han åpner dører, finner regnbuer, polerer stjerner og helbreder hjerter.

Boken er stappfull av korte, poetiske tekster, skrevet i et vakkert billedspråk. Den er illustrert med nesten 50 fargereproduksjoner av Valdés Galdino. Maleriene hans kalles for moderne ikoner.

Dette blir min gavebok i år. Jeg fant den på Tanum. Her er en av tekstene i boken:

CONCERNING THE STAR POLISHER'S PROFESSION

Once while traveling, I came across three star polishers. I asked each one of them in turn why he had chosen that profession.

The first replied he had done so because it gave him the opportunity to see his own reflection every day. The second said he had chosen it because his ancestors had always polished stars.

The third said: "I am a polisher of stars because I've noticed that often they are guiding lights for someone who has lost his way. But I really do it because I want to become a master star polisher. Then I will be prepared for the day when I meet my own star."

ALPHA STAR BASE
v/Solveig J. Hansen, Wdm. Thranes gt. 59, 0173 Oslo
☎ 22 38 47 16

Informasjonsblad: Alpha Star Base informerer...

Utkommer annenhver måned. I 1993: Mai, juli, september, november og desember.

Abonnement: Kr 60,- for alle fem numre i 1993
Løssalg: Kr 15,-
Kommisjonssalg: Du kjøper for kr 10,- og selger for kr 15,-

Betal til postgirokonto **0826 0276868** og skriv hva betalingen gjelder i meldingsrubrikken.

Neste nummer: November 1993

Hovedtema: Tid og rom